

Profetul lui Allah, între Mecca și Medina

„Nu este nici o constrângere în religie. Calea cea dreaptă se vădește de cea greșită.” (*Coran II, 256*), *scris la Mecca*

„Luptă împotriva celor care (1) nu cred în Allah, (2) nici în Ziua de Apoi, (3) nici nu interzic ceea ce a fost interzis de Allah și Mesagerul Său și cei care nu recunosc religia adevărului (Islam) dintre oamenii Scripturii (evrei și creștini), până plătesc tributul cu dispoziție umilă și se simt supuși.” (*Coran IX, 29*), *scris la Medina*

Citind *Coranul (Qur'an)* în arabă sau într-una din traduceri autorizate folosite în interiorul cultului, traduceri neadaptate cultural, se poate constata că islamul este, în primul rând și înainte de toate, un proiect geopolitic, un sistem de guvernământ, o ideologie de viață personală menită să asigure unitatea de voință și direcție a ceea ce urma să devină unul dintre cele mai mari imperii din istorie, *Imperiul Islamic*.

Tradiția culturală a triburilor de beduini din locurile natale ale *Profetului Mahomed* presupunea dezvoltarea din pruncie a unei abilități ieșite din comun de a memora poezii, cântece și relatări transmise din generație în generație. Talentul oratoric juca un rol foarte important în comunitățile preislamice din *Peninsula Arabică*. *Waraka ibn Nawfal*, unchiul pe linie paternă al influenței *Khadija*, prima soție a Profetului, era un om de carte și preot ebionit (o sectă iudeo-creștină). Profetul, foarte interesat în probleme religioase dar neposedând o cunoaștere erudită a acestei problematice (tradiția spune că era analfabet), își manifesta mai târziu dezacordul față de nesfârșitele dispute dintre iudei și creștini: „Iudeii spun: «Creștinii nu au nici un temei !» Creștinii spun: «Iudeii nu au nici un temei !»; deși ei citesc din aceleași Scripturi, vorbesc ca niște păgâni care nu cunosc. Allah va judeca vrajba dintre ei în Ziua Învierii.” (*Coran II, 113*)

Inițial, la început, în vremea când Profetul trăia la *Mecca* și se îndeletnicea cu comerțul și medierea litigiilor între comercianți de diferite credințe, mai ales politeiști, islamul a fost credința Profetului în Unicitatea Lui Dumnezeu din tradiția avraamică și învățătura despre Ziua de Apoi din creștinism. El îi respecta pe iudei și pe creștini, numindu-i „oamenii Cărții”: „Cu adevărat ! Cei care cred și cei care sunt iudei și creștini, și sabeeni [populații preislamice, politeiști] – cei dintre ei care cred în Allah și în Ziua de Apoi și fac dreptate – vor avea partede răsplata lor de la Domnul, acolo nu vor fi încercați de teamă și nu se vor mâhni.” (*Coran II, 62*) Încă dinainte de a începe să scrie *Coranul*, Profetul era recunoscut în comunitatea de la Mecca drept *Al-Amin*, adică „cel de încredere”.

Islamul nu a apărut din senin ca sistem cu legi neschimbătoare, fapt recunoscut în *Coran*: „Orice Verset (Revelație) abrogăm Noi [Dumnezeu este adeseori referit cu pluralul „Noi”], aducem unul mai bun sau similar lui.” (*Coran II, 106*) Putem observa astfel o similaritate cu *principiul luminii noi* regăsit astăzi în tradiția *Cultului Martorii lui*

Iehova întemeiat în 1881 de *Charles Taze Russel* (membru al *Ordinului Templierilor*), principiu care spune că *Iehova Dumnezeu* se poate răzgândi și poate veni cu o interpretare mai bună asupra unui fapt istoric sau chiar asupra propriilor Sale cuvinte.

Istoria islamului este istoria vieții, al contextului istoric și parcursului interior al Profetului și al celor care au crezut în aspirațiile sale. Într-o lume a conflictelor de trib și tagmă, a supunerii unui popor de către alt popor, într-o lume care chiar și după șase secole de creștinism părea să nu fi înțeles mare lucru din această învățătură, înzestratul și carismaticul Profet Mahomed a cutezat, în felul propriu, să schimbe lucrurile. „Dacă ești profet, unde-ți sunt minunile ?”, îl întrebau oamenii din vremea sa. „Aceasta este minunea: Coranul !”, le răspundea Profetul.

Începe să-și răspândească ideile sale monoteiste prin care spera să aducă pacea între triburile pre-islamice dar își atrage antipatia clanurilor politeiste de la *Ka'aba*, centrul de închinare unde fiecare clan își avea zeii săi. Despre *Ka'aba* se spune că ar fi fost construită de însuși Avraam în cinstea Celui Unuia Dumnezeu și că oamenii au deviat cu timpul de la închinarea Sa la închinarea la zei. Profetul a considerat o misiune personală să remedieze această gravă rătăcire. Este alungat din comunitate și se refugiază alături de următorii săi la *Medina*, unde este invitat tot în calitate de mediator, nicidecum de profet. Își atrage simpatia oamenilor pentru felul său de a rezolva pașnic sângeroasele conflicte dintre triburi. Treptat, influența sa crește și se vede în situația de a fi conducătorul unei mulțimi de oameni în creștere care împărtășește viziunea Profetului legată de principiul *unității comunitare* și a *dreptății sociale*. Deloc întâmplător, începutul erei islamice nu este considerat anul nașterii Profetului sau anul când se spune că a avut primele revelații, ci anul 622 d.H., anul migrației de la Mecca la Medina, începutul nașterii proiectului geopolitic islamic.

Medina și convoaiele de mărfuri ajung să fie des atacate de cei care-l vroiau mort pe marele lider. Geniul acestuia se vădește din nou în vestita încercare eșuată de cucerire a Medinei de către o coaliție covârșitoare numeric din Mecca. Acest succes îi atrage și mai mult respect și autoritate. Începe să pună la punct coaliții puternice și unește triburile din zonă. Profetul încearcă să coalizeze în jurul său și comunitățile de iudei și creștini dar se pare că nu într-un mod suficient de convingător: „Mohamed nu este părintele nici unuia dintre voi, dar el este Mesagerul Lui Allah și ultimul dintre Profeți iar Allah este Atotcunoscător.” (*Coran XXXIII, 40*) Trădat, pe de o parte, de comunitățile iudaice cu interese economice distincte iar pe de altă parte confruntat cu indiferența comunităților creștine față de aspirațiile și aserțiunile sale profetice, revelațiile sale încep să aibă caracterul unor dispoziții *diplomatie, militare* și de *securitate statală* în toată regula: „O, voi care credeți (musulmani) ! Nu luați pe iudei și pe creștini ca Auliya (prieten, ajutor, protector), ei sunt Auliya numai unul altuia. Iar dacă vreunul dintre voi îi ia drept Auliya, atunci cu siguranță este unul dintre ei. Cu adevărat, Allah nu-i povățuiește pe oamenii care sunt Zalimun (politeiști, făcători de rele și nedrepti).” (*Coran V, 51*) Față de creștini, atitudinea islamului mai poate suporta interpretări de nuanță dacă sunt dispuși să primească statut de *dhimmi* (ne-musulmanii dintr-un stat islamic, plătitori

de tribut), față de iudei în schimb, lucrurile sunt cât se poate de clare: „Atacul nostru împotriva dușmanilor Lui Dumnezeu, a umplut de teroare pe evrei. Nu era nici un evreu în *Medina* care să nu se teamă pentru viața sa. [...] Apostolul a spus: «Omoară orice evreu poți omorî !»” (*The Life of Muhammad/Sirat Rasul Allah* de Muhhammad bin Ishaq, tradus de Prof. Alfred Guillaume, pp. 368, 369) Cu toate acestea, *Coranul* (Cartea Revelată), *Hadithul* (tradiția orală și scrisă despre vorbele și faptele Profetului) și *Sharia* (Codul de Legi al Statului Islamic) oferă alternative de acțiune pentru musulmani în funcție de contextul istoric, politic, social și economic în sensul că, la urma urmei, cei din *Casa Războiului* (ne-musulmanii) se pot aștepta la orice, atâta vreme cât este pentru facilitarea expansiunii *Statului Islamic (Casa Păcii)*: „Allah nu vă interzice să vă purtați cu dreptate și blândețe cu cei care au luptat împotriva voastră nu pentru religia voastră și nu pentru a vă alunga din case.” (*Coran LX, 8*)

Islamul, îndeosebi în manifestările sale de început, este într-un fel semnificativ *prefigurarea iudeo-masoneriei* de astăzi pentru că este întemeiat pe aceleași aserțiuni și strategii de universalitate care nu dau nici un credit absolut vreunui adevăr religios. *Albert Pike*, socotit drept cel mai influent mason din toate timpurile, scrie în *Morală și Dogmă (Fellow-Craft 2°)*: „Doctrinile lui *Zoroastru* au fost cele mai bune pe care erau capabili să le primească perșii; cele ale lui *Confucius* erau potrivite pentru chinezi; cele ale lui *Mahomed* pentru arabii idolatri din vremea sa. Fiecare a fost *Adevăr* pentru vremea sa. Fiecare a fost o *Evanghelie*, predicată de un *Reformator*. [...] Când creștinismul a devenit slab, lipsit de folos și de putere, *Restauratorul Arab* și *Iconoclastul* a venit ca un uragan curățător.” Putem de asemenea numi pe Profetul Mahomed drept părintele diplomației moderne, întemeietorul real al principiului *raison d’etat*, cu mult înaintea *Cardinalului Richelieu*. El este cel care a fost gata pentru orice compromis în numele rațiunii de a fi a *Statului Universal Islamic*, așa cum mai târziu urma s-o facă *Richelieu* pentru Franța.

Nucleul puterii islamului este astfel realizat prin asumarea universalității creștinismului și coeziunii de castă a iudaismului: „Ei (musulmanii) luptă în Cauza lui Allah, așa că omoară (pe alții) și sunt omorâți. Este un legământ cu El din *Tora (Legea Mozaică)*, din *Evanghelie* și din *Coran*. Cine este mai fidel legământului decât Allah ? Bucurați-vă în aceasta, este suprema realizare.” (*Coran IX, 111*)

Coranul este una din cărțile care au o posibilitate foarte redusă de a seduce un creștin ortodox, care nu poate vedea în această *Carte* decât o formă de *Inchiziție* mai directă și mai legitimată prin apelul la *autoritatea divină*. Dacă *Inchiziția* mai târziu se va folosi de autoritățile pământești pentru a impune *autoritatea Statului Vatican* și a *Pontifului Suprem al Bisericii Universale*, revelațiile Profetului Mahomed legitimează o asemenea *autoritate universală* fără menajamente: „Apostolul lui Allah a spus: «Mi s-a poruncit să lupt cu oamenii până ce vor spune: ‚Nimeni nu are dreptul să fie venerat decât Allah’, iar oricine spune ‚Nimeni nu are dreptul să fie venerat decât Allah’, viața și proprietatea sa vor îi vor fi lăsate de mine, dacă nu încalcă *Legea Islamică*, iar mărturia sa va fi la Allah, fie să-l pedepsească, fie să-l ierte.»” (*Sahih Al Bukhari, Vol. IV, Cartea*

52, *Hadith* 53), „[...] Pământul aparține lui Allah și Apostolului Său [...]” (*Ibidem*, *Hadith* 392)

În învățătura islamică, Profetul Mahomed este considerat omul perfect, *Al-Insan-Al-Kamil*, modelul prin excelență de imitat, de urmat, modelul omului primar, adamic, nedespărțit de Dumnezeu.

Noi, creștinii, îl considerăm pe *Iisus Hristos*, Omul Desăvârșit și Modelul Suprem de urmat, Adam cel nou, și nu credem că poate fi un altul mai vrednic de urmat devreme ce El, fiind și *Dumnezeu Cuvântul Întrupat* a ridicat firea omenească din cădere, de la chipul desfigurat, la asemănarea cu Dumnezeu, la Tronul Dumnezeirii, și continuă să ridice pe fiecare persoană acolo, în măsura în care se face părtașă la Viața Sa și se împărtășește cu El din Sfintele Taine ale Trupului Său, Biserica.

Citind Coranul și constatând de la sursă, nediluat, dacă poate islamul adăuga ceva constructiv umanității și învățaturii despre mântuire, creștinul poate afla dacă are motive serioase de a ignora avertismentul *Sfântului Apostol Pavel*: „Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o – să fie anatema ! Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit – să fie anatema !” (*Galateni I, 8-10*)

Notă:

Versetele din Coran sunt traduse de mine în limba română, după consultarea atentă, pe fiecare din versete a următoarelor traduceri în limba engleză acceptate și autorizate TOATE în lumea islamică:

[1] *Translations of the meanings of THE NOBLE QUR'AN in the English Language* by Dr. Muhammad Tagî-ud-Dîn Al-Hilâlî (Formerly Professor of Islamic Faith and Teachings Islamic University, Al-Madinah Al-Munawwarah) and Dr. Muhammad Muhsin Khân (Formerly Director, University Hospital; Islamic University, Al-Madinah Al-Munawwarah)

http://ia700407.us.archive.org/16/items/EnglishTranslationOfTheNobleQuranByTaqiUdDinAlHilaliAndMuhsinKhan/The_Holy_Quran_English.pdf

[2] *Meanings of the Holy Qur'an* by Marmaduke Pickthall (Western Islamic scholar, noted for his English translation of the Qur'an. A convert from Christianity, Pickthall was a novelist, esteemed by D. H. Lawrence, H. G. Wells, and E. M. Forster, as well as a journalist, headmaster, and political and religious leader. He declared his conversion to Islam in dramatic fashion after delivering a talk on 'Islam and Progress' on November 29, 1917, to the Muslim Literary Society in Notting Hill, West London. He was also involved with the services of the Woking Muslim Mission in the absence of Khwaja Kamal-ud-Din, its founder)

<http://sabr.com/downloads/category/1-the-holy-quran-text-and-translations>

[3] *The Meaning of the Glorious Quran*; Text, Translation & Commentry by: Abdullah Yusuf Ali (Indian Islamic scholar who translated the Qur'an into English. His translation of the Qur'an is one of the most widely-known and used in the English-speaking world.)

http://www.islamicbulletin.org/free_downloads/quran/quran_yusuf_ali2.pdf

[4] <http://quran.com/>

Contact:

parinteleiacob.info@gmail.com

www.facebook.com/parintele.iacob.ionescu